

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 39/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ľudmilou Raffáčovou, Nerudova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 4 Er 175/2008 a sp. zn. 12 Er 6219/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 175/2008 a v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 6219/2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutiami okresného súdu právoplatne zaviazaný na plnenie vyživovacej povinnosti k maloletej dcére, a to rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 413/2002 z 18. júna 2003 právoplatným 7. augusta 2003 (výživné v sume 2 000 Sk mesačne od augusta 2003) a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 P 305/2006 z 22. októbra 2007 (dlžné výživné 7 480 Sk za obdobie od 16. decembra 2006 do 31. marca 2007 s povolením splácania v splátkach vo výške 748 Sk mesačne a bežné výživné 3 000 Sk od 1. apríla 2007).

3. Na základe označených rozsudkov okresného súdu ako exekučných titulov je okresným súdom vedené exekučné konanie proti sťažovateľovi ako povinnému pod sp. zn. 4 Er 175/2008 na návrh oprávnenej podaný 10. apríla 2008. Sťažovateľ v tomto exekučnom konaní po doručení upovedomenia o začatí exekúcie 11. apríla 2008 podal námietky proti exekúcii 23. apríla 2008, v ktorých argumentoval nedôvodnosťou exekúcie vzhľadom na dobrovoľné plnenie si okresným súdom určenej vyživovacej povinnosti voči oprávnenej. Podľa sťažovateľa k prietahom v tomto exekučnom konaní došlo tým, že okresný súd o jeho námietkach rozhodol až po viac ako 7 rokoch od ich podania uznesením z 15. decembra 2015, ktorým zároveň rozhodol o zastavení exekučného konania v časti o vymoženie dlžného výživného za obdobie do februára 2008 a bežného výživného za obdobie od 1. októbra 2014 do budúca. Prietahy a neefektívny postup okresného súdu podľa sťažovateľa spočívajú aj v tom, že okresný súd na odvolanie oprávnenej nesprávne uznesením z 3. októbra 2016 zmenil svoje uznesenie z 15. decembra 2015 tak, že exekučné konanie o vymoženie bežného výživného zastavuje až za obdobie od 1. júla 2015 do budúca. Proti uzneseniu okresného súdu z 3. októbra 2016 podal sťažovateľ odvolanie 24. októbra 2016, pričom v sťažnosti podanej ústavnému súdu 12. decembra 2016 neuvádza, v akom štádiu sa nachádza rozhodovanie o ním podanom odvolaní.

4. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv priet'ahmi aj v ďalšom exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 Er 6219/2015, ktoré sa začalo na základe návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie zo 14. októbra 2015 na základe totožného exekučného titulu ako už skôr začaté exekučné konanie (na návrh oprávnenej ešte ako maloletej) vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 175/2008. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že okresný súd napriek už prebiehajúcemu exekučnému konaniu na základe totožného exekučného titulu medzi tými istými účastníkmi vydal poverenie na vykonanie exekúcie a zmätočnosť svojho postupu odstránil až na námietky sťažovateľa proti upovedomeniu o začatí exekúcie, ktorým v plnom rozsahu vyhovel uznesením z 3. októbra 2016. Podľa sťažovateľa neefektívny postup okresného súdu spočíva aj v tom, že okresný súd o jeho námietkach rozhodoval neprimerane dlhú dobu, ako aj v tom, že napriek vyhovaniu jeho námietkam proti exekúcii v plnom rozsahu (do podania sťažnosti ústavnému súdu 12. decembra 2016) nerozhodol o zastavení exekúcie.

5. Sťažovateľ poukázal na to, že okresný súd ním namietané priet'ahy v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 175/2008, pokiaľ ide o neprimeranú dĺžku obdobia nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach proti exekúcii, uznal a jeho sťažnosť na priet'ahy listom sp. zn. 1 Spr 89/16 z 23. novembra 2016 vyhodnotil ako dôvodnú. Okresný súd vo svojom liste sp. zn. 1 Spr 90/16 z 23. novembra 2016 ako dôvodnú vyhodnotil aj sťažnosť sťažovateľa na priet'ahy v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 6219/2015 s tým, že o zastavení exekúcie rozhodne po právoplatnosti uznesenia z 3. októbra 2016, ktorým vyhovel námietkam sťažovateľa v plnom rozsahu.

6. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil porušenie ním označených práv (základné právo na prerokovania veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 4 Er 175/2008 a sp. zn. 12 Er 6219/2015, prikázal okresnému súdu v označených konaniach konať bez priet'ahov a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € v súvislosti s porušením jeho práv v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 175/2008 a v sume

1 000 € v súvislosti s porušením jeho práv v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 6219/2015, ako aj náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta

porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

12. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

13. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa konštatuje, že v postupe okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 175/2008 nesporne došlo k neprimeraným prietahom, keď okresný súd v období viac ako siedmich rokov nerozhodol o sťažovateľom podaných námietkach proti exekúcii. Avšak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 12. decembra 2016 tento sťažovateľom namietaný prietah v postupe okresného súdu netrval, keďže okresný súd o námietkach povinného rozhodol už rok pred doručením sťažnosti uznesením z 15. decembra 2015. Vzhľadom na uvedené tento prietah nezakladá možnosť pretrvávania porušovania sťažovateľom označených práv v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu.

14. Pokiaľ sťažovateľ namietal prietahy v oboch exekučných konaniach okresného súdu (vedených pod sp. zn. 4 Er 175/2008 a sp. zn. 12 Er 6219/2015) z dôvodu, že hoci okresný súd v oboch namietaných konaniach rozhodol o jeho námietkach proti exekúciám, dosiaľ právoplatne nerozhodol o zastavení, resp. čiastočnom zastavení exekúcií, ústavný súd

konštatuje, že v uvedenom nie je možné ustáliť pried'ah takej intenzity, ktorý by odôvodňoval zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že právoplatné rozhodnutia o námietkach vylučujú, aby prípadné pried'ahy pri rozhodovaní o zastavení konania nadväzujúceho na rozhodnutie o námietkach vytvárali stav takej právnej neistoty, ktorý by mohol reálne ohroziť s'ťažovateľom označené práva.

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi s'ťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2017